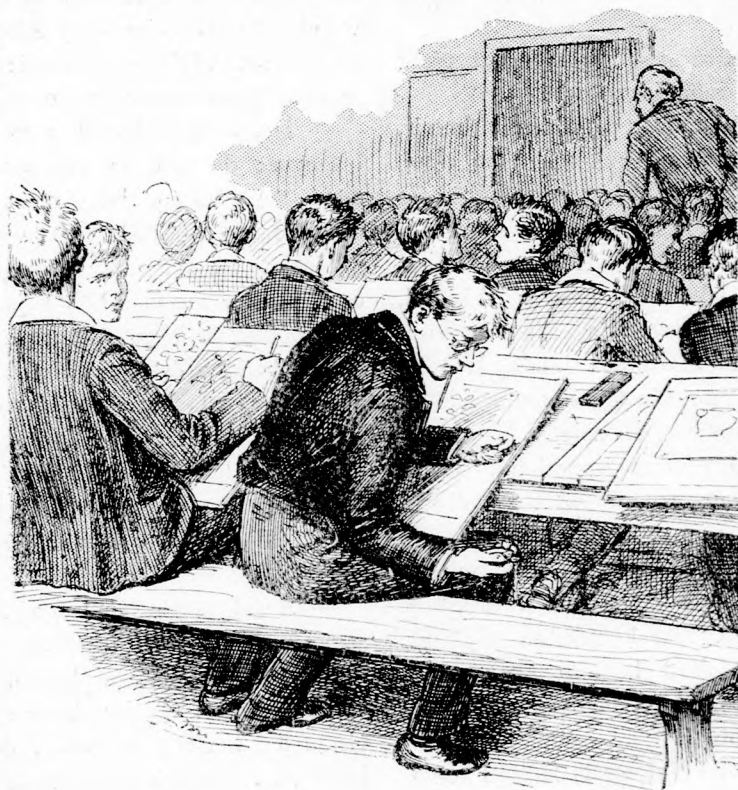

KIS NEMZET

... A PAD ALATT NÉZTE. (Lásd a 163. lapon.)

LIV. köt. 11. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1898 márczius 13-án.

A JÓ PAJTÁSOK KINCSE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Vége.)

GYORS léptekkel indult ki Zoltán a házból, de amint az Ákosék házához közeledett, mindinkább lassította lépteit, néha-néha meg is állt. Habozni azonban nem habozott, végkép el volt rá szánva, hogy megteszi, amit eltökélt; hanem mégis csak meg kell gondolni, hogyan fogjon bele.

Már előre a szégyen pirja ömlött végig az arcán. De nem ingadozott.

— Mind hiába, meg köll annak lennie, dörmögte magában. Ákos meg fog vetni, talán sem is áll többé velem szóba; de meg köll lennie. Megelégettem a képmutatást, furfangoskodást, csalárdságot. Megkönnyitem a lelkemet; először Ákossal, aztán szüleimmel szemben. Nem akarok tovább is mint alattomos bünös, lesütött szemmel járni. Azután jöjjön, aminek jönni kell. Megérdemelttem, elviselem.

Mikor ezt így végig gondolta, szinte megnyugodottnak, megerősödöttnak érezte magát. Bátran nyitott be Ákoshoz.

Ez kissé csodálkozott, mert a minapi össze zördülés óta nem igen érintkezett többé Zoltánnal. Mivel azonban olyasmit sejtett, hogy Zoltán békülni akar, tehát jó szívé fiu létére barátságosan ment eléje és kezét nyújtott.

— Ne nyujts kezét, szólott Zoltán komolyan. Megbánhatnád, ha majd megtudod, miért jöttem.

Ákos nagyott nézett, de aztán elmosolyodott.

— No, no! Olyan keserves komolysággal mondod ezt, mint ha valami szörnyű bűn megvallására készülnél.

— Eltaláltad. Nagyott vétettem, még pedig ellened. Rutul megcsaltalak.

— Te? Engemet? Ugyan ne mókázz! Nem tudok róla semmit.

— Meghiszem. Mindjárt megtudod.

És, bár eleinte kissé akadozva, de hiven elmondta az egész históriát, hogy ő, Gyulával szövetkezve, miként csalták ki Ákostól potom áron a kincses bélyeg-albumot, melynek igazi értékét Ákos nem ismerte. Zoltán el volt rá készülve, hogy Ákos nagyot fog ámolni, aztán föl fog pattanni; de Ákos teljesen nyugodt maradt, sőt mosolyogva szólt:

— No, a szándékotok nem volt szép, az bizonyos; de hát én csöppet sem haragszom, mert látom, hogy most már magad is tudod, hol hibáztál; fölösleges, hogy prédikációt tartsak róla. Károm pedig nincsen semmi, mert inkább ti jártatok pórul, ti csalódtatok. Nem volt abban az albumban semmiféle értékes ritka bélyeg.

— De Gyula bizonyosnak mondta . . . fel is olvasta nekem azt a leírást . . .

— Alkalmasint csaldódott. A bátyám, akitől ezt az albumot kaptam, nagyon járatos az effélékben s ő maga sem tartotta nagyra.

— Azért mégis lehetséges . . . talán ő sem ismerte föl. És most az még a nagy baj, hogy vissza sem kaphatod. Rá akartam volna szorítani Gyulát, hogy adjuk neked vissza azt a ritka bélyeget, de már nem lehet . . . gonoszul megjártuk vele.

— Hogyan?

— Ellopta valaki. Nehány nappal ezelőtt, mikor Gyulánál kivettük az albumot a csukott fiókból, éppen az a drága bélyeg hiányzott belőle.

Erre meg Ákos, nagy csodálkozására Zoltánnak, jót nevetett.

— Nem látod tegnap is láttad?

— Láttad?

— Gyulánál?

Zoltán hűle

— Tréfálsz,

— Dehogyan?

Tegnap a rajz-

tem. Tudod, a

nyújtotta az ór-

tam, hogy ug-

Gyula meghall-

kirántotta az o-

(Lásd a képet)

nem igen ügye-

figyelmessé, mi-

zsebeihez és o-

»Csak nem ves-

most, rántottan-

san fölkapott a-

ráismertem arr-

mikor még az

Zoltánnak ki-

ugy elfutotta a-

— Teljesen

tál? kérdé.

— Jól tudod

— Akkor . . .

jövök . . . de n-

Fogta a kala-

czel később m-

Gyulához, aki s-

haragos, villogó-

— No, mi a

rohansz be? M-

már ismét?

— Nagyon r-

dom már, ki lo-

Gyula mint h-

kiváncsian kérd

— Nem lopták azt el Zoltikám. Én épp tegnap is láttam.

— Láttad? Hol? Kinél?

— Gyulánál.

Zoltán hüledezve bámult Ákosra.

— Tréfálsz, el akarsz bolondítani, mondá.

— Dehogy! Ugy van, amint mondtam.

Tegnap a rajz-teremben Gyula mellé kerültem. Tudod, a tanár tegnap kissé megnyújtotta az órát s én Bélával arról suttogtam, hogy ugyan hány óra lehet már? Gyula meghallotta, gyorsan a zsebébe nyúlt, kirántotta az óráját és a pad alatt nézte. (Lásd a képet a czimlapon.) Én eleinte nem igen ügyeltem rá; csak akkor lettem figyelmes, mikor izgatottan kapkodott a zsebeihez és olyasmit dörmögött, hogy: »Csak nem vesztettem el? . . . talán csak most, rántottam ki!« Aztán lehajolt és gyorsan fölkapott a földről valamit; én pedig ráismertem arra a bélyegre. Eleget láttam, mikor még az enyém volt.

Zoltánnak kidagadtak homlokán az erek úgy elfutotta a düh.

— Teljesen bizonyos, amit most mondtál? kérdé.

— Jól tudod, hogy mindig igazat beszélek.

— Akkor . . . bocsáss meg, majd vissza jövök . . . de most mennem köll.

Fogta a kalapját és elrohant. Pár perczel később mint a fürgeteg rontott be Gyulához, aki szinte meghökkenett jó barátja haragos, villogó tekintetétől.

— No, mi a baj? Ég a ház, hogy így rohansz be? Micsoda nagy ujságot tudsz már ismét?

— Nagyon nagy ujságot, eltaláltad. Tudom már, ki lopta el a bélyeget.

Gyula mint ha megijedt volna; de azután kíváncsian kérdé:

— No's hát szólj gyorsan, kicsoda?

— Te magad!

— Hogy mersz . . .

— Soha se furfangoskodjál tovább . . . mindent tudok, most már jól ismerlek! Csupa ámitás volt szavad. Te magad loptad ki a fiókból a bélyeget, még pedig azért, hogy egészen a magad számára értékesítsd. Épp úgy akartál ezzel is megcsalni, mint a pisztollyal, mikor elveszettnek mondtad. Te irtad nekem azt a névtelen ijesztgető levelet is.

— De már ezt nem tűröm . . . hogy mered rám fogni?

— Tagadni akarod? Jól van, hát ide hozom Ákost, aki látta, mikor tegnap a rajz-óra alatt fölvetted azt a bélyeget a földről, ahova leejtetted.

Gyula egy pillanatig hallgatott, aztán nagyot nevetett.

— Soh'se tüzeskedjél, Zoltikám! Ha már így van, hát elmondom most mindjárt, amit ugyis el akartam mondani. Persze hogy én vettem ki a bélyeget, de csak azért, hogy hamarabb a végére járjak a dolognak . . . dehogy akartalak én megcsalni . . . osztottam volna veled . . . igen is, elhiheted . . .

— De nem hiszem ám egyetlen szavadat sem!

— No, hát azt sem bánom, szólt Gyula fitymáló hangon. Ugyis mindegy. Fogd, itt a kincses bélyeg, legyen a tied!

Kihuzta a fiókot s az asztalra dobta a bélyeget. Aztán nagyot nevetett.

— Már megjárta Budapestet. Vissza küldték, azzal az izenettel, hogy öt fillért sem ér. Nem az a bélyeg, aminek gondoltam, csak hasonló. Tévedtem. Kincs nincs . . . hát vége.

Annyi hamiskodásnak, hibának, kellemetlenségnek, szenvedésnek és egyuttal annyi merész reménykedésnek tehát ez lett a vége! De sajátságos, Zoltán valósággal megörült neki, hogy ez lett a vége. Megkönnyülten sóhajtott föl:

— Hála Istennek, hogy ez lett a vége! A sok álnokságért megszenvedtünk, de Ákosnak igaza van; neki nem okoztunk kárt, csak magunk jártunk pórul. Annyi hasznom mégis van, hogy téged jól megismertelek. Most már tudom, miféle jó madár vagy. Kicsibe mult, hogy magadhoz hasonlónak nem tettél. De szerencsére még talán nem késő megtérnem a jó utra. Ezt a bélyeget elviszem emlékeztetőnek, veled pedig soha sem lesz többé dolgom. Szégyenlem, hogy valaha barátomnak mondtalak. Te se tekints többé barátodnak!

Megindult az ajtó felé. Gyula sápadtan, dühösen nézett utána és fölkiáltott:

— Ó, de hetykén beszélsz! Persze, most már, hogy a kincsre semmi kilátás, vége a barátságoknak.

— Tévedsz. Semmit sem tudtam erről, mikor már elmondtam Ákosnak mindent és elhatároztam, hogy hozzád semmi közöm sem lesz többé.

— No, ebben meg te tévedsz, szólt Gyula gunyosan. Majd csak együtt haladunk tovább is, pajtáskám. Együtt leszünk holnaptól fogva kicsapott diákok, mert találkoztam azzal az ostoba csósszel. Mondta is, hogy holnap itt lesz a panasz-levél.

Zoltán lehorgasztotta a fejét. Igen, úgy lesz, ő is tudja. Gyula pedig vásott kacagással folytatta:

— Én csöppet sem bánom. Ugy is megbuktam volna a vizsgálatnál, az apám pedig előre biztosított, hogy ha még egy-

szer megbukom, varga-inasnak ad. Hát valamivel hamarabb kezdek hozzá ehhez a mesterséghez. Gyönyörű mesterség, pajtás! Ajánlom neked is. Majd együtt varrunk cipőt, csizmát eddigi pajtásainknak. Hahaha!

Zoltán nem felelt, hanem csak egy megvető pillantást vetett eddigi pajtására, aztán szótlánul távozott.

Lassan ballagott haza felé, azon gondolkozva, hogy most mi a tenni valója. Ákossal rendben van, no meg Gyulával is végzett. De még hátra van valami.

— Nem titkolózom többé semmivel, gondolá elszántan. Akár mi történik holnap velem: apámnak most mindjárt elmondok mindent . . . mindent!

Nem messze volt a házuktól, mikor csodálkozva látta, hogy Tivadar tér be hozzájuk. Mi dolga lehet ott? Ő hozzá, Zoltánhoz, nem jöhetett látogatóba. Ő még nagyon kicsi diák ahhoz, hogy a nagy Tivadar barátja legyen. Ő . . . talán még valami új baj!

Kétsége és aggodalma nem tartott sokáig. Amint befordult a kapu alá, Piroska örömtől kigyult képpel szaladt eléje.

— Siess, Zolti, siess! Itt van Tivadar, a kedves, jó Tivadar! Nagy örömet hozott.

A kertbe vezette Zoltánt. Ott várta őket Tivadar s jó indulattal, de komolyan így szolt:

— Zoltán barátom, hírt hoztam neked az öreg báró urtól. Ott jártam az érdekelben, de megvallom, nem a te kedvéért, hanem hogy ennek az édes jó hugocskád-nak vizsgáztatást szerezzek, ha lehet.

— És lehetett, ugy-e lehetett? kérde Piroska. Hiszen azt mondta, jó hírt hoz.

— Azt. A jó szerencse úgy akarta, hogy kicsikarhattam, amit akartam. Bizony nem

(Folytatása a 166. lapon.)

Nincs
Ott a
Csupán
Végre
Van n
Peti,
Utnak
Egy a
Seprő
És ki
A na
Macsk
Kime

MICZURKA BAJBAN.

Ó, mi szörnyű siralom!
Jaj, jaj, ki se mondhatom!
Ó könnyelmű Miczurkája!
Nem hozlott a jó tanácsra.
Hasztalan intettek jóra:
Le ne menjen a Sajóra,
Igy tarasszal vize dagad,
Házakat is elsodorgat.

De hát mit neki az intés,
Mit neki a bő víz-öntés!
Egy ócska hordót meglátott:
»Beutazom a világot!»
Bele is szökkent legottan...
És a torlódbó habokban
Eleinte gyönyörködik —
De hamar megrökönyödik.
A hordó kezd bukdácsolni,
Miczurka kezd miá-

kolni...
Jaj, jaj!... Mindjárt
oda leszek...

Kérlek, kérlek, mentsetek meg!
Jaj, már elnyelnek a habok...
Miaú!... már oda vagyok!
Testvéreim, ciziczurkám,

Ti is kedves Wuskám,
Mentsetek meg!
Ó, mi szörnyű veszedem...

Nincs részemre segedelem?
Ott a parton a t-stverek
Csupán a siráshoz érnek.
Végre végre,
Van remény a segítségre!
Peti, a cigány gyerek,
Útnak sebtén most ered.
Egy dézsába im belé ül
Seprővel evez vitézül
És kinyújtja a karját...
A nagy bajból
Macska-jajból
Kimentette Miczurkát.

(Folytatás a 164. laphoz.)

könnyen tettem, mert jutalmat kellett kérnem olyas miért, amiről máskülönben beszélni sem szeretek. Minap az utcán egy kis fiut mentettem meg az elgázolástól. Rá ismertem, hogy az öreg báró unokája; de tovább nem törődtem vele, a fiucska kisérője pedig nem ismert engemet . . .

— Ó, láttam az egész esetet, szólt közbe Zoltán. Olyan bátor és ügyes voltál . . .

— Szép, szép; csak hogy én nem szeretek az effélékkel dicsekedni, jegyezte meg Tivadar nyugodtan. Ma mégis megtettem. Meglátogattam az öreg bárót s épp az a minapi dada jelentette a kertben sétáló bárónak, ki vagyok. A báró nagy örömmel jött elémbé s azt mondta, hogy már kerestetett engem, kedves unokája megmentőjét, hogy kifejezze háláját. No's, Zolti barátom, hát én ezuttal jutalmat kértem a tettemért: azt, hogy a báró bocsásson meg neked és annak a gézengúz Gyulának. Láthatólag nem szívesen, de végre mégis megígérte, hogy nem jelent föl benneteket. Tehát nem lesz semmi bajotok. Megnyughatol.

Zoltán könnyes szemmel ragadta meg a Tivadar kezét.

— Ó, hogy háláljam meg jószágodat?

— Legelső sorban azzal, hogy szeresd ezt a jó hugocskádat, aki közben járt éretted. Azután pedig azzal, hogy jövőre ne járj álnok, görbe utakon.

— Soha, soha! kiáltott fel Zoltán.

Megölelte a boldogságtól sugárzó Piroskát.

— Ellened is vétettem s te mégis megmentésem fáradtál! De meglásd, ezen tul igazi szerető bátyád leszek. És törekedni fogok, hogy azok szeressenek, becsüljenek, akiket legutóbb oly oktanul elidegenítettem magamtól: Ákos, Béla és az igazi derék diákok. Még csak az van hátra, hogy meggyónjam egy gonosz bélyeg-kincs históriáját is. Nektek is, apácskámnak is. Talán bocsánatot nyerek s azután, meglássátok, olyan diák leszek, aki megérdemli, hogy szeressék és becsüljék.

— Ó tudom én! szólt Piroska szilárd bizalommal.

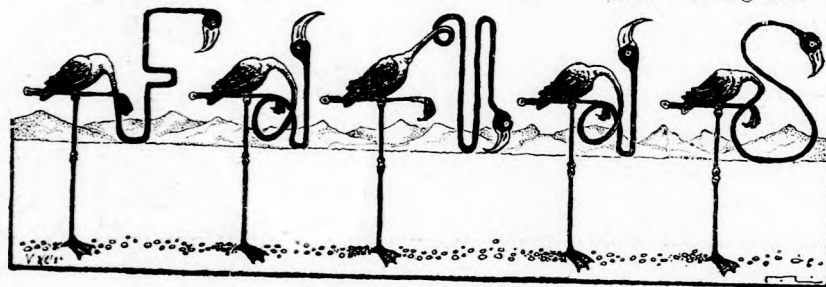
— Én is remélem, mondá Tivadar. És majd én is támogatni foglak, hogy biztosan haladj a jó uton.

— Akkor nem nagy idő kell hozzá és, tudom, büszke leszek az én Zolti bátyámra, szólt Piroska tapsolva.

És Piroska ebben nem csalódott. Zoltán a nagy megtévelyedés után szerencsésen vissza találván a helyes ösvényre, biztosan és szépen haladt előre, egyike lett az iskola legjelesebb diákjainak.

Gyulát nem sokáig látták már azután. A vizsgálatnál csakugyan megbukott. Varginas lett-é belőle vagy más városban tanult tovább, nem tudták, nem is törődtek vele.

Csak Zoltánnak jutott ő néha eszébe, mikor a közös kincs maradványát, az értéktelen ócska bélyeget nézegette.

A MENEK

Mese olyan kis fiu
re betűt

MOLT egy le-
éves, de na-
szüleit boldogito-
ban lakott egy ö-
kájával, Gézával.
csak hogy az ő G-
semmben se, mi-
és ápolni kellett.
zett az ablakon.
get, aki egyedül

Volt Hedvigné
volt a neve, miv-
kája. Ezt a kuty-
Egy napon, hog-
a folyosóhoz ve-
Medve épp az
hogy egyedül va-
s nagyokat csal-
Gézuka ablaka
a kis fiuhoz. Ez
kezt, mint ha
De azalatt a szob-
kapva a kis kut-

Más nap Hed-
tás. A leányka l-
ő bizony nem i-
A levél szép na-
gálva és így szó-

Kedves l-

Tegnap me-
ját és az ne-
Egész éjjel v-
Hedvig kisass-
hozzám, csak
kozom játszár-
ségnek venni
Tisztelettel

Hedvig sebtib-
mutatni a level-
hogy Hedvig át-
mondta, hogy n-
lehet azt elmond-

A MEDVE-KUTYUS.

Mese olyan kis fiuknak és leányoknak, akik az »r« betűt nem tudják kiejteni.

VOLT egy leányka, még csak nyolcz éves, de nagyon okos és kedves, aki szüleit boldogította. Ugyan-abbán a házban lakott egy özvegy asszony az ő fiacskájával, Gézával. Egész héten át dolgozott, csak hogy az ő Gézája ne szenvedjen hiányt semmiben se, mivel a fiucska beteges volt és ápolni kellett. Midőn a kis Hedvig kinézett az ablakon, megsajnálta azt a kis betegget, aki egyedül üldögélt.

Volt Hedvignek egy kutyácskája. Medve volt a neve, mivel bozontos volt a bundácskája. Ezt a kutyát Hedvig nagyon kedvelte. Egy napon, hogy a szobalány véletlenül a folyosóhoz vezető ajtót nyitva feledte, Medve épp az elő-szobában volt. Láttá, hogy egyedül van, kapta magát és kiosont s nagyokat csahintva a folyosón, épp a Gézuka ablaka előtt állt meg és nézett fel a kis fiuhoz. Ez a kutya felé nyújtá ki kezét, mint ha ölébe venni volna kedve. De azalatt a szoba-leány is vissza jött és felkapva a kis kutyút, bement vele a házba.

Más nap Hedvignek levelet hozott a postás. A leányka kíváncsian nyitja fel, mivel ő bizony nem igen szokott levelet kapni. A levél szép nagy betűkkel volt tele pingálva és így szólt.

Kedves Hedvig Kisasszony!

Tegnap megláttam a maga kis kutyáját és az nekem nagyon megtetszett. Egész éjjel vele álmodtam. Ó, kedves Hedvig kisasszony! — engedje a kutyát hozzám, csak egy egész piczit. Ugy kívánkozom játszani vele. Ne tessék illetleneknek venni óhajomat.

Tisztelettel a beteg fiu

Géza.

Hedvig sebtiben a mamához szaladt megmutatni a levelet. Szívesen engedte meg, hogy Hedvig átvigye kutyáját; sőt azt is mondta, hogy majd leányát is átviszi. Nem lehet azt elmondani, milyen boldoggá tették

a beteget. Özvegy anyja is otthon volt és mig Hedvig és Géza a kutyával játszottak, addig a jó mama a beteg fiu anyjával beszélgetett Géza felől. Hedvig, midőn bucsuzott, megfogadta, hogy nem csak holnap, de mindennap elküldi kutyáját. Hedvig a papájának is elmesélte az esetet és mivel papájának a foglalkozása volt a betegeket gyógyítani, másnap ellátogatott a kis fiuhoz. A betegség ugyan el volt hanyagolva, de hát szegény asszonynak nem volt pénze, hogy fiát gyógyíttassa. De Hedvig papája azt mondá, hogy az ő kis lánya pajtását majd ingyen gyógyítja. Ki volt boldogabb mint Hedvig?

Midőn a tavasz eljött, nem találta többé Gézát betegen, hanem ő is mint sok sok pajtása egészségesen szaladgált, de mégis csak Hedviggel mulatott legszívesebben.

Kinek köszönhetjük, hogy Géza meggyógyult?

Nem másnak mint annak a kis hunczut szófogadatlan Medve kutyusnak.

Unger Della.

Rejtett nevek.

I.	II.
Árpád	Dévény
Lajos	Csaba
Nándor	Árokszállás
János	Orsova
Oszkár	Rozsnyó
	Nánás
	Galgóc

Ezeket a neveket úgy helyezték egymás alá, hogy a kezdő-betűk, fölülről lefelé olvasva, a férfi-neveknél egy női nevet, a hely-neveknél pedig egy tiszamenti magyar város nevét adják.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Az új Kóczyos Peti.“

Pompás színes képes-könyv, Kozma Andor verseivel.

MULÓBAN volt a tél, tavaszodni kezdett, öröme Danikának. Szerette ő a csuszkálást, koresolyázást, de már elég volt belőle s most olyan formán gondolkozott, hogy talán mégis csak jobb, amikor téli kabát nélkül lehet futkosni, fára mászni és nem köll félni, ha a mama meglátja, hogy hajadon fővel futott ki a szabadba.

Teljesen hasonlóan gondolkozott hugocskája is, Bözsike. Csak az a kis hiba volt a dolgukban, hogy a mama este mégsem engedte meg nekik most sokáig künn maradni.

— Még hüvös az est. Játsszatok a szobában!

De mit játsszanak, mikor már sötét van? Gyujthattak volna ugyan gyertyát, de nem akartak; inkább oda támaszkodtak az ablak-párkányhoz és kibámultak a homályba. Egyszerre csak fölkiáltott Bözsike:

— Nézd Danika, nézd! Hogy világosodik ott a domb fölött! Mi lehet az?

Danika hamar megadhatta a fölvilágosítást, mert egy vörhenyes-sárga gömb emelkedett ott lassan fölfelé.

— Az a hold . . . láthatod.

CSODÁLATOS UTAZÁSOK.

III.

Kirándulás a holdba.

(Kepekkel a 169., 171., 172. és 173. lapokon.)

— Az ám! És milyen közel van most! Mint ha oda surlódnék a domb tulsó oldalához.

— Hm! Nem is lehet messze tőle.

— És . . . nézd . . . mint ha igazán látszanék a holdbeli ember feje . . .

— Igazán látszik is . . . és felénk mosolyog . . . ni, most meg intett is, hogy menjünk oda.

Bözsike, ámbátor kicsi leányka volt, kételkedőleg rázta a fejét.

— Nem lehet az . . . Hiszen az a holdbeli ember csak mese . . .

— Jobban tudom én azt . . . Voltak már nekem érdekes kalandjaim . . . No, én megyek. Velem jöhetsz, ha tetszik. Ha a holdbeli ember hív, akkor talán el is jutunk a holdba.

Ennek a ritka kirándulásnak Bözsike sem tudott ellen-állani. Nem is vesztegeték az időt sok készülődéssel, podgyászt sem vittek az utra, hanem csak kalapot nyomtak a fejökbe és szaporán megindultak.

A kerten át hamar kiosontak a szabadba és vigan lépegettek a domb felé. Nem volt

hideg, félni ismerték a télen-nyáron nagyon mes

Nem ám!
az a kissé k
hogy a hold
levő másik c

— N
hogy egés
jak, hát l
sem árult
is csak ol
dős kis le
— Csa
a másik
Nem is
a másod

hideg, félni pedig csöppet sem féltek. Jól ismerték a tájékat, eleget össze futkosták télen-nyáron. Az a domb nem is volt nagyon messze.

Nem ám! . . . csak hogy mikor oda értek, az a kissé kellemetlen meglepetés érte őket, hogy a hold nem ennek, hanem a még odább levő másik dombnak az oldalán ül.

— Csak előre! szólt Danika. Ha már idáig eljöttünk, azt a kis darabot hamar megjárjuk. Nincs nagyon messze a másik domb teteje sem.

Bözsikének kissé megnyult a képe, de már csak ment tovább. Mi türés-tagadás? . . . most félt is már egy kicsit, mert idegen tájékon jártak. Danika azonban . . . no,

— NO, ITT A HID, INDULJUNK. (Lásd a 170. lapon.)

hogy egészen az igazság ösvényén maradjak, hát Danika szintén félt, de a viláért sem árulta volna el. Szép is volna, ha ő is csak olyan vitéz volna, mint az az ijedős kis leány. Inkább biztatta:

— Csak rakd szaporán egyik lábadat a másik elé, mindjárt ott leszünk.

Nem igen nagy idő múlva el is jutottak a második dombra. De ekkor Danikának

is leesett az álla. A hold nem ült ott a domb oldalán, hanem messze fenn lebegett az égen.

— No lám! szólt Bözsike kedvetlenül. Kár volt biznod benne, hogy a holdbeli ember hívogat. Bizony nem várt meg, vagy talán itt sem volt.

Erre megszólalt valaki a hátuk mögött.

— Már hogy ne volnék itt? . . . mikor majd egy órája várlak. Ugyan csak lassan czammogtatok!

Meglepődve fordultak a hang felé s még nagyobbá ámultak, mikor meglátták, ki beszél. Szikár, magas öreg ember állt előttük, száz-ránczos képpel, a fején hegyes

sipkával, melynek félhold alaku ezüst ékítés volt a végiben; szakála majd a földet verte, ellenben a könnyű lebernyeg köntöse csak térdeig ért s szőrös lábait nem fődte se czipő, se harisnya. Mi tagadás? . . . bizony megjijedtek tőle. De ez nem tartott sokáig.

— No no, ne szepegjetelek, szólalt meg az öreg újra. Tudhatjátok, hogy a holdbeli ember még soha sem bántott senkit

— Hát igazán a holdbeli ember maga? szolt Bözsike tapsolva. Jaj de jó!

— No, ugy-e mondtam? szolt Danika. És ugy-e, elvisz minket látogatóba a holdba?

— Epp ezért várlak. Ott a hold, egyet ugrunk s rajta vagyunk.

— Jaj, már ugyan hogy tudnánk mi akkorát ugrani? kiáltott fel Bözsike.

— Nem tudtok akkorát ugrani? Pedig csekélység az egész, csak amolyan szöcskeugrás.

— Ugyan már no! szolt Danika. Mint ha a hold nem volna nagyon messze innen!

— Nagyon messze? Nevetséges! A hold mind össze is hitvány ötvenezer mértföldnyire van a földtől.

— Hiszen az borzasztó messzeség!

— Mondom, nevetséges csekélység. A nap, no, az már husz millió mértföldnyire van innen; de még ez sem valami nagy távolság. Vannak csillagok száz meg száz millió mértföldnyi távolságban a földtől. Mi ehhez képest az a potom ötven ezer?

— Persze, persze; ahhoz képest csekélység, szolt Danika. De hát mi . . . nagyon röstellem . . . ekkorát sem bírunk ugrani. Igazán nem!

— Jól van no. Mindjárt segíték.

Tenyerei közé fogva a száját, oda kiáltott a hold felé:

— A hidat, hé!

Egy pillanattal később ezüstös villanás látszott.

— No, itt a hid, induljunk! szolt az öreg. (Lásd a képet a 169. lapon.)

Valóban, gyönyörű hid. Mint ha ezüsből volt volna verve. Elnyult a domb tetejétől a hold felé. Olyan hosszú volt, hogy nem is lehetett látni a végét.

Megindultak s Danika és Bözsike széles jó kedvvel futottak előre a hidon, hol jobbra, hol balra lekukucsálva a korlát közt.

— Vigyázzatok, gyerekek! kiáltott utánok az öreg. Esetekbe ne jusson itt is fölkapaszkodni a korlátra, mint otthon a lépcsőn. Ha itt kipottyantok, senki sem hozhatna többé vissza.

— Hát hová esnénk?

— A világ-ürbe! Aztán, mivel a föld vonzó körében vagyunk, vissza a földre.

— Ó, hisz akkor nem volna baj, haza jutnánk, szolt Bözsike.

— Nem igen, kételkedett Danika. Alkalmasint kitörne a nyakunk. Hát csak lépegessünk szépen rendesen.

Ott maradtak az öreg mellett s mivel ez olyan barátságos volt, tücsköt-bogarat kérdezgettek tőle.

— Most legalább megtudom: igaz-e, amit a béres Palkó beszélt, szolt Bözsike. Azt mondta, hogy a hold egy nagy sajt. Igaz?

— Ó, persze! ellenkezett Danika. Inkább egy nagy pléh-tányér melyet a holdbeli bácsi havonként fényesre surol, mert hamar homályossá válik.

Az öreg nagyott nevetett s Danika észrevette, hogy rajtok nevet. Azt is kitalálta, miért.

— No, hiszen gondoltam én, monda, hogy az csak mese; de hát miből való a hold?

— Abból, amiből a föld, amelyből kiszakadt.

— A földből szakadt ki?

— Abból. Persze, kissé régecskén, néhány milliócska esztendővel ezelőtt, mikor a földgömb még izzó tűz-golyó volt. Akkor egy részecske külön vált és mint kisebb gömb világgá futott volna a végtelen mindenségbe; csak hogy nem jutott messzire. A sokkal nagyobb anya-föld vonzó ereje megcsipte a szökevényt s ez, mikor már ötvenezer mértföldnyire volt, nem futhatott tovább, hanem ott kering a föld körül, ezzel együtt pedig a nap körül.

— Akkor hát afféle kis csikaja a földnek, nevetett Bözsike.

— De miért egyszer szép fényes nagy tányér alakú, azután meg hol fogy, hol nő, hol meg csöppett sem látszik?

— A hold maga nem fényes, hanem egészen fénytelen égi test. Soha sem is látnátok a földről, ha a nap rá nem sütne. A nap azonban rávilágít s így láthatóvá teszi; sőt a holdról annyi fény verődik

vissza, hogy n
gossá válik tő

— De nem
Bözsike. Kár,
dig rá a hold

— Rásüt az
dig arra az e
ről látni. Asz
részt kezdik
mind jobban,
majd ismét a
részének egy

rejtélyes mó
hogy a hid
holdra.

Körül néz
kissé csalódo

— Talán

— Inkább

pátokban.

— Igen . . .
csak hogy so

Valóban:
s messze az
hold látszott.

vissza, hogy nálatok aztán kedves félvilágossá válik tőle az éjszaka.

— De nem mindig ám! jegyzé meg Bözsike. Kár, hogy a nap nem süt mindig rá a holdra.

— Rásüt az mindig, csak hogy nem mindig arra az egy oldalára, amelyet a földről látni. Aszerint, amint a föld felé néző részt kezdik a nap sugarai érni, aztán mind jobban, végre teljesen megvilágítani, majd ismét amint a napsugarak a hold e részének egyre kisebb darabját érik: a

szerint látjátok a földről a holdnak kisebb vagy nagyobb darabját. Ott van ám mindig a hold egész gömbje, de eleinte csak sarló alakú kis darabot láttok belőle, aztán egyre nagyobb, majd az egész tányéralakot, ez után megint egyre kisebb darabot, végre pedig semmit. Mikor semmit sem láttok, akkor a holdnak tulsó oldalát érik a nap sugarai.

E közben hogy, hogy nem: végére értek a végtelen hosszú hidnak; még csak bele sem fáradtak. Alig ha a jó öreg valami

... KOPÁR TÁJÉKON JÁRTAK.

rejtélyes módon nem segített. Elég az, hogy a hídról szerencsésen ráléptek a holdra.

Körül néztek és az igazat megvallva, kissé csalódottan kiáltottak föl:

— Talán nem is a holdon vagyunk.

— Inkább valami sziklás tájékon a Kárpátokban.

— Igen . . . és ni! Amott látszik a hold, csak hogy sokkal nagyobb, mint rendszeren.

Valóban: sivar, kopár tájékon jártak s messze az égbolton halvány fényű nagy hold látszott.

— Ugy-é, megtréfált bennünket? Lenn maradtunk a földön! szólt Danika neheztelő hangon.

— Hogy is ne? Már ugyan miért gondold ezt?

— Mert . . . mert éppen ilyen forma tájékon jártunk tavaly nyáron, mikor Tátra-Füredről rándultunk ki a bérczekbe. Ott is csupa szikla és kopárság volt, éppen mint itt.

— Valami kis igazság van benne. Kopár sziklás hegy-vidék ez is. De azért itt mégis a holdon vagytok.

— Furesa! szólt Bözsike. Hát a holdnak aztán megint van külön holdja? Mert ott világít, ni!

— Az ám, mondá Danika. És még nagyobb, mint a mi holdunk.

— Ezt eltaláltad, jegyzé meg az öreg. Biz' az igen sokkal nagyobb és nem is hold a neve, hanem . . . no, találd ki, Danika barátom!

— Már hogy találhatnám ki? Soha sem láttam.

— Így messziről, egészében nem láttad, az igaz; de lerajzolva már láttad kis diák létedre; ismerni pedig jól ismered, mert eleget sétáltál rajta, Bözsikével együtt.

— Mi ott sétáltunk? Hiszen mi a földön élünk.

— Persze, az pedig, amit ott láttok, a

. . . KOPASZ SZIKLA-HEGYEK OLDALÁN. (Lásd a 173. lapon.)

föld-gömb. A föld-gömb is sötét égi test, de a nap megvilágítja. Mint a földről a holdat, úgy látni viszont a holdról a földet is, csak hogy sokkal jobban, mert a föld sokkal nagyobb. Jól látni, hol a tenger, hol a szárazföld . . . nézd csak figyelmesen . . . bizonyosan láttál már térképet . . . rá ismerhetsz . . .

— Csakugyan . . . Európát látom . . . ott van a mi szép Magyarországnak . . . Alatta meg Afrika látszik. Ez derék! A hold a föld éjjelét világítja meg, a föld pedig a holdét.

— Ugy van. Csak hogy ti hasznát veszitek a hold-világnak, itt pedig senki sem gyönyörködik a föld fényében.

— Miért?

— Majd majd jünk odább.

Mentek, so kopár mély föld oldalán. (Lásd

— Igen mulik, már berek ott a semmibe semmi ami itt hiányos és víz. Ez a holdon, nélkül pedig sem ember, növény.

— Jaj, a pusztulunk Bözsike.

— Ne féreg. Aki v kap, hogy

A kíváncs dott.

— Miért?

— Majd meglátjátok. Most már sétáljunk odább.

Mentek, sokáig mendegéltek, de mindig kopár mély völgyekben, kopasz szikla-hegyek oldalán. (Lásd a képet a 172. lapon.)

— Igen kicsi dolgon mulik, már legalább ti emberek ott a földön szinte semmibe sem veszitek azt, ami itt hiányzik. Az a csekély valami pedig: levegő és víz. Ez a kettő nincs a holdon, levegő és víz nélkül pedig nem élhet sem ember, sem állat, sem növény.

— Jaj, akkor mi is elpusztulunk itt! ijedezett Bözsike.

— Ne félj semmit, nyugtatta meg az öreg. Aki velem van, az titkos képességet kap, hogy itt is megélhet.

A kíváncsi Danika azonban nem nyugodott.

— De furcsa! szólalt meg Danika. Hegyet-völgyet látok, de sehol egyetlen fát sem.

— Az itt nincs, felelt az öreg.

— De másféle növényt sem láttam eddig.

— Az sincs, semmi növény sincs.

— Ó! Akkor hát miből élnek meg az állatkák, madárkák? sajnálkozott Bözsike.

— Nincs itt semmiféle állatka, madárka.

— Jaj de rossz dolguk lehet hát a hold lakosainak, jegyzé meg Danika.

— Nincs a holdnak semmiféle lakosa.

Danika és Bözsike szinte ijedten bámultak vezetőjökre.

— Hisz' ez borzasztó! Sem ember, sem állat, sem növény! kiáltott fel Bözsike.

— De hát miért nincs? kíváncsiskodott Danika. Hiszen azt mondta, hogy a hold, ha kisebb is, de csak olyan égi test, mint a föld, amelyből ered. És hasonló is valóban. Miért nincs hát minden ugy, mint a földön?

... RÖPÜLTEK LE, A FÖLD FELÉ. (Lásd a 174. lapon.)

— De ha a földön van levegő és víz, miért nincs itt is?

— Volt, barátocskám, volt, de elfogyott. Volt itt hajdan, néhány millió esztendővel ezelőtt, tűz is; mert az egész hold tűz-golyó

volt. Amint aztán kihült a fölülete, a belsejéből tömérdek tűz-okádó hegy tölesérén át tört ki a tüzes anyag . . . Nézzétek, a hegyek csucsán most is meglátszik . . . majd mindegyikbe tölesér nyulik be, majd mind tűz-okádó volt.

— Jaj, ha most is nyakunkba ontja valamelyik a tüzet! ijedezett Bözsike.

— Nincs mitől félni. Kialudt már valamennyi örökre! Az egész hold-gömb, mivel kicsi, gyorsan kihült a világ-ürben. Nincs most már rajta se tűz, se víz, se levegő, sem semmiféle élő lény vagy növény. Csak hideg holt kőzet az egész és egyedül én vagyok a lakosa, mert hát az emberek a mesékben ide kvártélyoztak.

— De szomorú hely! kiáltott fel Danika. Pedig mikor oly szépen fénylik, hogy megbámuljuk. És milyen mesés dolgokat képzelünk bele! No, nem fogok többé ide kíváncskozni. Jobb és szebb a mi föld-gömbünkön, ahol van levegő, víz, állat, madár, erdő és virág. Ideje is, hogy haza térjünk, ugy-e Bözsike?

— De nagyon! Még keresni talál a mama.

— És már fáradtak is vagyunk. Kérem, vezessen vissza a hidra!

— Kár volna olyan nagyot gyalogolnotok, ha fáradtak vagytok. Sokkal könnyebben haza értek, ha leugortok. Most épp ott alattunk van a föld . . . No, egy-kettő! . . .

Danika ijedten bámult az öregre, de ez galléron fogta őket.

— Ej, nem szeretem a gyávaságot! Ha a magatok emberségéből nem meritek megtenni, hát lelődítlak.

És már meg is tette. Röpültek le a föld felé . . . (Lásd a képet a 173. lapon.) sokáig szinte bele szédültek. Már legalább Danika, aki végre úgy érezte, hogy erősen oda üti a fejét valamihez. És hallotta a Bözsike hangját:

— Jaj, Danika! Egészen rám estél . . . Ugyan össze ütöttük a fejünket! Talán bizony elaludtál?

— Danika fölpillantott. Ott dülöngélt újra az ablaknál, mellette Bözsike. Künn a hold már jó magasan járt az égen.

— Hm . . . nem történt semmi bajod a nagy esésben, Bözsike?

— Miféle esésben? Nem estem én el . . . itt állok és nézem a szép hold-világot. Azt hittem, te is nézed . . . hát pedig elszunyókáltál.

— Én? Dehogy! Szó sincs róla . . . Ott jártam . . . künn!

Nem akarta megmondani, hol. Mert Bözsike tagadja, hogy vele járt volna.

MI LEHET?

EJ. DE fura két petek!
Nini, mondok: két gyerek.
Vagy tán fekete retek?
Hogy a cziczám egye meg,
Sehogy rá nem ismerek.
Gyerek-retek — de fura,
Mesebeli figura.
Szemlélgetem . . .
Aligha nem
Tudom, kitől erede . . .
Hát ennek a tréfának is
Az a hamis
Vad Laczi a mestere!

MEGFEJT

A >KIS L
ban közölt os

Helyesen
Kornél, Daniél
testvérek, Mur
(Magatok írját
István, Gyerm
linszky Miczi (S
nak. F. b.), Pe
Ránzai Anna,
Gizi, Thiernreit
Blanka, Hager
Mihályi Julisk
Ilona, Nékám
Kovalóczy Ru
Mayer Jolán,
Balogh Andork
Valéria, Kemér
Dobrovits Marg
Förster Gyula
mi egyéb oka
nem jutott h
Dobay Andor.
Győző? A nev
bötükkal! F. b
(Nem jó az o
szemét annak
levelet. F. b.
Bözsike, Basch
Esterházy Erz
Vajna Gabriell
Nagy Lenke és
Gyárfás Erzsél
Okolicsányi Er
Róbert, Kácsa
Jenő, Kritsa M
és Ilona, Kriván
és Gyula, Wig
Margitka, Kl

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 9-dik számában közölt oszlop-rejtvény megfejtése:

H	U	SZ	T
K	E	V	E
M	E	GY	E
K	U	TY	A
T	E	L	E
A	J	T	Ó
A	K	A	R

= Hegyalja.

Helyesen fejtették meg: Horváth Kornél, Danielisz Margit, Jenő és Sándor, Szigeti testvérek, Murgu Jancsi, Schulz Mariska és Ilonka (Magatok irjatok! *F. b.*), Hampel Ferencz, Fuchs István, Gyermek Kálmán, Mader testvérek, Polinszky Miczi (Sz. B. szintén olvasója a »Kis Lap«-nak. *F. b.*), Pessl Lipót, Kramer Margit és Irén, Ránzai Anna, Wolf Győző, Nickel Jenő, Badics Gizi, Thierneiter Ella, Mérey Ágosta, Breszlauer Blanka, Hager Ottó, Bódy Ödön, Pekáry Ilonka, Mihályi Juliska, Ebeczky Gabriella, Andrassy Ilona, Nékám István, Pollák Karolina és Vilmos, Kovalóczy Rudi, Almásy Gini, Boros Emmike, Mayer Jolán, gróf Degenfeld Ilka, Hollós László, Balogh Andorka, Graefl Márta és Paula, Bárdosy Valéria, Kemény Zoltán, Sugár Kálmán és Imre, Dobrovits Margit, Fried Mariska, Zakariás Sándor, Förster Gyula (Ha nem volt a neved a névsorban, mi egyéb oka lehetne, mint az, hogy a leveled nem jutott hozzám? *F. b.*), Lakner Margitka, Dobay Andor, Sziklay Vera, Emenet György (vagy Győző? A nevedet tisztán ird ki, ne olyan elhányt bötükkal! *F. b.*), Schweiger Ilona, Battlay Mariska (Nem jó az olyan vörös levél-papiro: rontja a szemét annak is, aki írja, a annak is, aki olvassa a levelet. *F. b.*), Masjon Márta és Vili, Veress Bözsike, Basch Andor, Bartal Ilona, Forster György, Esterházy Erzsébetke, Kossaczky Gyula, Pávai-Vajna Gabriella, Szitányi Mariska, Molnár Ferencz, Nagy Lenke és Ernő, Záborszky Mariska és Dezső, Gyárfás Erzsébet, ifj. Buday Ákos, Benedek Dávid, Okolicsányi Emilia, Takács Jenő, Piller Géza, Flam Róbert, Kácsér Ella, Fried testvérek, Szarvady Jenő, Kritsa Melitta, Veress Gizike, Just Krisztina és Ilona, Krivány Dénes és Jankó, Rezutsek Erzsike és Gyula, Wigand Janka, Diemár Kálmán, Woida Margitka, Klopstock Gyuri, Csipkay Jánoska,

Pilz Erika és Felice, Horváth Margitka, Lehner Margit, Böhmer Mariska, Zorkóczy Atala, Várady Böske és Zoltán, ifj. Némethy Károly, Cséry Ilonka, Trauttenberg Imre, Jurkovich Erzsike, Szmeccsányi Imre, Könyöki Ilona, Hajnik Ilonka, Gutmann H. Sándor.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *Dobrovits Margit*, Pozsonyban, kinek a jutalom-könyvet (»Tündérmesék«, világ-hírű szép tündérmesék, a magyar gyermekvilág számára átdolgozva, számos képpel, diszes vászonkötésben, a »Forgó bácsi könyvtára« című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIV. köt. 8-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Schröcker Laura és Etelka, Mandel Ibolyka, Anna és Mihály, Basch Andor, Brandstein Etelka (részben), Veress Bözsike, Masjon Márta és Vili, Waldmann Livia, Takács Jenő, Glückseel Irénke és Rajnárdka, Kraicsovics Paula, Ottó és Sándor (részben), Kritsa Melitta, Just Krisztina és Ilona, Balogh Andorka, Rezutsek Erzsike és Gyula, Grünbaum Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Vasskó Béla. Régi magyar írásokban a tyuk *tik* néven, s a juh *ih* néven fordul elő. A nóta is hol *iharfát*, hol *juhurfát* említ. — **Tóth Gyula és Ernő.** Ha kis gyerekek létetekre kitaláltatok: mért ne volna az kis gyerekeknek való? Különben, ha valamivel fogasabb rejtvényt közlök, sokatok ezt panaszolják. Ha meg a rendesnél könnyebbet: az erősek hada tiltakozik ellene, hogy vele mért nem közlök nehezebb fejtörőt. Azért hát csak bízzatok rám a vegyítését! — **Wolf Győző.** Fontos kérdést vetz föl, melyben nem lehet ugy hamarosan dönteni. Az már külön czikket érdemelne meg valamely napi- vagy heti-lap tudományos rovatában. Itt és neked csupán annyit: hogy *Elza* eredeti németalföldi (brabanti) női név. A *Siegfried* névnek csak a felében van benne a *győzelem*, míg második fele a *bék* jelenti. Kétes: vajlon az ősi *Geyza* győzöt jelent-é igazán? A *Győző* név csak olyan mondva csinált, mint a *Rezső*, amely névnek semmi értelme. *Rudolf*nak a magyar egyenértékese a *Radó*. Van *Réső* magyar név is, de ez meg *Erasmust* jelent. — **Barkó Péter.** Még husvét előtt kapsz hirt. — **Glück Erzsike.** Már az igaz, hogy a Vad Laczi rajzai általános derűtséget okoznak a magyar gyermek-világban. A jeles ifju művész ígérte birom, hogy e rajzokat folytatni fogja. — **Kossaczky Gyula.** Ügyes. Be is kebleztem. — **Esterházy Erzsébetke.** Meglehet, hogy hajlok tanácsodra. De csaknem 30 éves szokásról nem könnyű egyszerre lemondani. Volt-e vigasság e hó 3-án, hogy Laczi öcséd immáron 7 éves legényke lett? — **Mády Imre.** Látszik, hogy nem régi olvasója vagy a »Kis Lap«-nak;

különbö nem tépett szélü papírosra irtad volna leveledet, mely azonban így is; a benne kifejezett jó-kívánsággal, örömet szerzett nekem. Am azért elvárom a rendes alakú levelet. — **Kardos Kálmán.** Igenis, hogy ment válaszos levelező lap már vagy 10 nap előtt a kijelölt cím alá. Ha meg nem érkezett, a posta hibája. A kézirat iránt e szám keltétől számított egy heti időn belül tessék rendelkezni. — **Diemár Kálmán.** Ha nézed a »Kis Lap« kötet-számát s tudod azt is, hogy egy-egy kötet fél-évet jelent: könyü szerrel kivetheted, hanyadik évét járja a »Kis-Lap«, melyet Istennek segédelmével a legelső számától maig mindig én szerkesztettem. Szindarab lesz nem sokára. — **Mocs,** Kolozs-vmegyei helységből lev. lapot vettem, melynek beküldője u. l. ismeretlen akar maradni, mert azt a firkantást, melyet név helyett hányt sorai alá, kibetűzni nem lehet. Ilyesmit csak ismert nevü nagy férfiaknak bocsát meg az ember. — **Bodori Hona.** A Singer és Wolfner kiadásában (Andrássy ut 10. sz.) jelent meg egy szép köszöntős gyűjtemény, melyben minden alkalmatosságra való köszöntőt lelsz bő választékban. Csak nem képzeled tán, hogy én minden kis olvasóm külön használatára köszöntőket írok? Mit értesz te a *b* alatt? Ki az az ur, akinek a szép virágosomót emlékül szántad? A »Kis Lap« táján nem ismerik. — **Wigand Janka.** Kívánsággal fordulj a kiadó-hivatalhoz, ha ugyan azt akarod, hogy a »Kis Lap« a te nevedre járjon. — *Több levélről a jövő számban.*

GYÁSZ.

Éppen a rügybontó kikelet első fuvalmaiba vegyült bele egy kedves gyermek utolsó lehellete. Szüleinek, nagyszüleinek s testvéreinek mély szomorúságára hunyta el 8-ik évében Szombathelyt, febr. 28.

KAISER ANNIKA

kinek halála a »Kis Lap« nagy családjának is gyásza.

Nyugodjék csöndesen a virágos hantok alatt!

F. b.

JÓ SZÍV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: »Czigány leány« 1 frt 50 kr.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

Előfizetési felhívás

a
KIS LAP
április-decemberi folyamára.

FOLYÓ év-negyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hó végén

lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Gondosan előkészített közlemények gazdag sorozata várja a megjelenést a most folyó kötet hátra levő számaiban. A »Jég hátán, az ős-erdőben« címü hosszabb elbeszélés az új világrész még vadon részének életéből fog érdekes, lebilincselő kalandokban gazdag történetet elmondani s e mellett minden szám közöl *kisebb elbeszéléseket, meséket, szindarabot,* művészi rajzokkal diszesítve. Folytatást nyernek a »Képek a magyar nemzet történetéből«, ugy szintén a »Csodálatos utazások«, valamint »Vad Laczi rajzai«, a »Bűvészet« és mind a többi rendszer rovatok, *költevények,* ismertető cikkek s kéthetenként a *színes műmelléletek.*

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 ..
Félévre	2 ..
Egész évre	4 frt

Az előfizetési pénzek, legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten

